

Upam in želim si nadaljevanja. Skupina, ki se je letos oblikovala, bo lahko drugo leto v rasti napredovala in se hkrati tudi povečevala. Zelo si želim, da bi se drugo leto spet srečali!

Pogled naprej

Želim si:

- da bi z vedrino uresničevala 'Alenko';
- da bi uspela dati 'prostor' svojim bližnjim, da bi se mogli uresničiti v svoji polnosti;
- da bi pogumno in ponižno 'začelnjala znova', ko se bom našla v svoji krhkosti.

Hvala gospodu Silvu in gospe Jerneji za vse torke, ki sta jih preživela z nami. Bilo je čutiti, da sta prihajala 'za nas' in da sta naredila 'praznino', da smo se mi lahko izrazili. Vsakič sta prinesla s seboj vedrino in pripravljenost, da skupaj zgradimo lepo srečanje. Mislim, da nam je šlo kar dobro. Lepo je bilo tudi srečanje z mammo odvisnika v OŠ Tržič. Zdi se mi, da so bile te konkretne izkušnje najbolj sporočilne in so se nas globoko dotaknile. Hkrati pa sem čutila, da je bil to trenutek, ko je njena darovana bolečina postala dar za mnoge. Hvala tej mami, da je bila pripravljena pred nas razgrniti samo sebe.

Misel za konec

Človek je ustvarjen za dialog. To je prostor 'pretakanja' različnosti. V tej izmenjavi pogosto zasvetijo tudi 'pravi odgovori', ki smo jih iskali. Pogosto ugotovimo, da so ti odgovori že položeni v nas, le v hudi gneči vseh možnih idej jih nismo videli.

Dialog je vedno izvir modrih idej. Ne le na specifičnih strokovnih področjih, tudi na področju vzgoje. Kajti vzgoja je razgibana resničnost, ki mora biti pozorna na znamenja sodobnega časa in zato tudi vedno 'nova'.

V tej poplavi 'sodobnih znamenj' čutim, da je zelo pomembno ohraniti notranjo budnost, da bomo znali razločevati prave vrednote od namišljenih in bomo za temi vrednotami tudi trdno stali. ■

Ob branju knjige *Bil sem gej*

✍ France Cukjati

Knjiga, ki je ena sama velika izpoved, bralca vedno pritegne.

Če je izpoved temeljita, brez dlake na jeziku, in če avtor v njej odkrito priznava vse svoje stranpoti in zablode, s čimer si celo nakoplje nerazumevanje in sovraštvo okolja, v katerem je preživel 18 let svoje mladosti, potem mora tej izpovedi še tako kritičen bralec priznati visoko mero verodostojnosti.

In takšna je knjiga nekdanjega homoseksualca Luca di Tolve. V otroštvu je imel smolo. Očetovske ljubezni ni doživel, mati pa ga je ljubkovala kot punčko v zaprtem ženskem okolju.

Že kmalu ga je posrkal gejevski svet, kjer je postal zaželen, občudovan, prejel je celo laskav naziv 'mister gej'. Vrtel se je v visokih krogih in bil uspešen organizator gejevskih srečanj, zabav, križarjenj in razuzdanih orgij.

Po osemnajstih letih gejevskega življenja pa je prišlo do preobrata. Veliko je bral in razmišljal, na strani 169 pa zapisal: "Prišel sem do zaključka, da takšna ljubezen ne obstaja ter da med geji in lezbijkami preprosto ni izvedljiva ... Kot homoseksualec sem tudi sam znal sklepati samo popačene odnose, ki so jih krojile nevrotične, duhamorne težnje po spolnosti."

Odnosi med homoseksualnimi partnerji, kot jih v osebnih izkušnjah razkriva di Tolve, so bili polni laži, nezvestobe, osebne praznine in nesreče. Vrsta njegovih partnerjev je končala v AIDS-u ali samomoru. Tudi sam je postal sero pozitiven.

Ves opis gejevskega življenja pa di Tolve popestri s svojo analitično razlago vzrokov in posledic. Zelo konkretno nam razkrije delovanje homoseksualnega omrežja, ki deluje v svetu visoke mode, politike in medijev. Tudi o strategiji pridobivanja mladostnikov in medijskega idealiziranja homoseksualnih odnosov veliko izvemo tako rekoč iz prve roke.

Knjiga nam razkriva predvsem italijansko homoseksualno okolje. A po dolgotrajnih in žolčnih razpravah o Družinskem zakoniku, ko se je Slovenija zelo intenzivno soočala z gejevsko ideologijo, bi bil Luca di Tolve lahko tudi Slovenec.

Tudi v Sloveniji so nas istospolno usmerjeni vztrajno prepričevali, da je njihova pravica do posvojitve otrok ustavno zagotovljena človekova pravica.

Tudi v Sloveniji so mediji smešili klasično družino in idealizirali istospolno partnersko skupnost, v šolah pa so nekatere učiteljice otroke celo postavljale pred alternativo: "Kaj imate raje, očeta in mater, ki sta pijanca, kričita in pretepata otroke, ali pa dve srečni, prijazni in ljubeči mamicici?"

Tudi v Sloveniji smo zadnje dve leti neprestano poslušali trditve, da je istospolna usmerjenost prirojena in tako rekoč zapisana v genih. Di Tolve pa iskreno izpoveduje, da je zaradi pomanjkanja očetovstva in pretirano feministične vzgoje kot nedozorela oseba padel v svet gejevstva, iz katerega se je le s težavo izkopal. Na strani 213 pravi: "Na osnovi dejstev še vedno trdim, da se nekateri ljudje homoseksualnosti otresejo samodejno, medtem ko se morajo drugi, med katerimi sem bil tudi sam, odpreti duhovnosti in poiskati psihološko pomoč."

Tudi v Sloveniji je vsako mnenje, ki je drugačno od gejevske ideologi-

je, označeno za homofobno in tudi v Sloveniji se gejevski ideologi najbolj razburjajo, če njihovo spolno usmerjenost pojmujejo kot nenaravno, kot torej tako, po kateri spolni nagon ni usmerjen k svojemu naravnemu cilju. Najhuje pa je, če dolgoletni gej najde končno svojo moško identiteto, se poroči z dekletom in s svojim življenjem demantira gejevsko ideologijo. "Odkar sem razglasil, da sem opravil s homoseksualnostjo, so se vsi obrnili proti meni. ... Večkrat so mi grozili s smrtjo, javno so me blatili novinarji ...", pravi di Tolve na strani 139.

Trdovratno zanikanje socialnih in vzgojnih vzrokov homoseksualnosti ter zavračanje možnosti vrnitve v heteroseksualno usmerjenost je slaba usluga vsem gejem, ki so nezadovoljni ali celo nesrečni v svoji homoseksualnosti. Najhuje pa je, če to počno tudi tisti, ki so poklicno dolžni človeku pomagati, kadar trpi zaradi svojih duševnih motenj oziroma motenj spolne identitete ali spolne preference. Ko se je di Tolve v otroštvu zaljubil v fantiča, ga je mati peljala k psihologinji, ki je njega in njegovo mater prepričevala, da je pač homoseksualec in da je to "nekaj povsem naravnega". In tako je bil di Tolve brez resne obravnave psiholoških mehanizmov, kot je pomanjkanja očetovskega lika, vržen v svet, ki ga je z leti tako razočaral in iz katerega se je izkopal le z velikim naporom.

☞ *Svoje lastnosti in svojo vrednost odkrivamo v odnosu z drugimi ljudmi in v njihovem odzivu na naše besede in dejanja.* ☞

"Resnično nasilje je, kadar komur koli, še zlasti pa nezadovoljnemu homoseksualcu, v njegovo dobro odreka pravico do svobodne izbire. In čeprav bi pri tem lahko veliko pomagali psihologi, moram spomniti, da je velik del specialistov žal pod močnim vplivom homoseksualne ideologije in ne prebirajo že priznanih raziskav o terapijah, ki spodbujajo k raziskovanju in krepitvi prikrite heteroseksualnosti v vsakem posamezniku," pravi di Tolve na strani 141.

S tem pa se dotakne zelo resnih posledic uveljavljanja homoseksual-

ne ideologije, ki odreka terapevtsko pomoč vsem tistim, ki niso našli svoje spolne identitete, pa bi to želeli. To nevarno in škodljivo deviacijo je treba nekoliko obrazložiti.

Uradna psihiatrija je ves čas učila, da je homoseksualnost čustvena motnja, ki je posledica podzavestnih nerazrešenih konfliktov glede spola in osebnosti. Leta 1973 pa je pod pritiskom maloštevilnih, a zelo agresivnih homoseksualnih skupin Ameriško združenje psihiatrov homoseksualnost nepričakovano brisalo iz seznama psihiatričnih diagnoz, čeprav za to ni bilo nobenih strokovnih podlag.

Evropski učbeniki psihiatrije iz osemdesetih let so homoseksualnost še vedno obravnavali kot perverzno. Nemški Woerterbuch der Psychiatrie und medizinischen Psychologie iz leta 1974 pravi: "Homoseksualnost je najpogostejša oblika seksualne perversnosti." Nato našteva vzroke homoseksualnosti, ki jih pri di Tolve najdemo kot šolski primer.

Slovenska Medicinska enciklopedija iz leta 1980 pravi, da je homoseksualnost kot vedenje bistveno vezana na psihosocialne vzroke in da je zdravljenje homoseksualnosti predvsem psihoterapevtsko.

Mednarodna klasifikacija bolezni pa po letu 1992 v poglavju *Duševne motnje* nič več ne omenja homoseksualnosti.

Dr. Robert Spitzer z ameriške Univerze Columbia je leta 1973 sodeloval pri odločitvi, da se homoseksualnost zbriše s seznama psihiatričnih diagnoz. Šestindvajset let kasneje, leta 1999, pa je spet govoril z demonstranti, nekdanjimi homoseksualci, ki pa so tokrat zahtevali pravico do terapije za spremembo homoseksualne usmerjenosti. Lotil se je raziskave, v kateri ga je zanimalo, koliko od njih je opustilo homoseksualno življenje, se poročilo in že vrsto let živijo "zadovoljno heteroseksualno življenje". Ugotovil je, da od 200 prej homoseksualnih moških in žensk zdaj živi "zadovoljno heteroseksualno življenje" kar 66% moških in 44% žensk. Kljub temu, da je v času raziskave s strani borcev za pravice istospolnih prejemal številne grožnje, če bo študijo objavil, jo je leta 2003 res objavil.¹

Vrnimo se k di Tolve, ki v svoji knjigi *Bil sem gej* na strani 200 pravi: "Ameriški psiholog Joseph Nicolosi, ustanovitelj združenja NARTH (National Association for Research & Therapy of Homosexuality) in član Ameriškega psihološkega združenja (APA - American Psychological Association), že več let podpira možnost terapevtskega zdravljenja za ponovno vzpostavitev nerazvite moškosti."

Postopoma se torej v strokovne kroge vrača spoznanje, da gre pri homoseksualnosti lahko tudi za osebnostno motnjo, ki se je oseba želi rešiti in pri tem potrebuje terapevtsko pomoč. Di Tolve je živ primer, kako težka je lahko pot do spolne identitete, brez katere ni osebne identitete. On je tudi živ primer, kje pri iskanju svoje identitete najti pomoč, ki jo ne premore noben človeški terapevt.

Človek vidi sebe le v ogledalu. Sebe spoznavamo preko zunanega sveta. Svoje lastnosti in svojo vrednost odkrivamo v odnosu z drugimi ljudmi in v njihovem odzivu na naše besede in dejanja. Tudi raziskovanje rodbinskih korenin je v službi iskanja lastne identitete.

Vse to vemo in razumemo. Premalo pa se zavedamo, da jedro svoje osebne identitete človek najde v soočenju z živim Bogom. In di Tolve se je tistega usodnega dne v Medžugorju srečal z Bogom. "Na svojih plečih sem nosil breme razbite družine in našel mir šele po izkušnji z višjo silo, potem ko sem se spravil z nebeškim Očetom, ki je s poimenovanjem dal življenje in smisel vsem stvarjem."

Še en dokaz, da najgloblje zavedanje o lastni identiteti in lastni vrednosti lahko človeku podari le brezpogojna Ljubezen (z veliko začetnico).

Tudi to je sporočilo knjige Luca di Tolve: *Bil sem gej*. ■

Opomba

1. Op. ured.: glej članek: Cukjati, France (2010): *Država mora slediti želji in koristi otroka*. V: *Vzgoja*, letnik XII, št. 45, str. 7-9.

Literatura

- Di Tolve, Luca (2012): *Bil sem gej*. Ljubljana: Emanuel.